

תת"ע 3295/04/16 - מדינת ישראל נגד בודקר מיכאל

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 3295-04-16 מדינת ישראל נ' בודקר
לפני כבוד השופטת ענת יהב

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד גוחשטיין

המאשימה

נגד

בודקר מיכאל
ע"י ב"כ עו"ד כפיר דור

הנאשם

הכרעת דין

ביום 31/10/17 ולאחר שנשמעו כל ראיות התביעה וההגנה בפני ואף סוכמו הראיות, הודעתי על זיכוי של הנאשם מחמת הספק לפי סעיף 182 לחסד"פ וקבעתי באותה הכרעת דין כי הנימוקים לזיכוי יינתנו בתוך 30 יום.

ההליכים קודם שמיעת הראיות:

ביום 26/12/16 התייצב סנגורו של הנאשם וביקש להסב את הדו"ח על שם הנהג בפועל, אולם המאשימה טענה כי המסמכים אינם קריאים דיים ועל כן סירבה להסב את הדו"ח (עמוד 1).

משכך, כפר הנאשם באמצעות בא כוחו בעובדה, כי הוא זה שנהג ברכב וטען, כי אחר **בשם יהודה כליפה ת.ז. 28108173** הוא זה אשר נהג ברכב.

משכך נקבע התיק לשמיעת הוכחות.

בנוסף ולאחר הפקדת הוצאות מטעם ההגנה ניתנה הנחייה להזמין את עד ההגנה על פי הפרטים אותם מסר הנאשם.

ביום 22/3/17 נדחה מועד ההוכחות לאור העובדה, כי העד אשר זומן לא הופיע ולא ניתן היה לדעת האם ההזמנה נמסרה לידיו. במעמד זה שוב נקבע דיון הוכחות נוסף.

ביום 23/5/17 שוב חזר אותו עניין על עצמו כאשר ההזמנה של העד חזרה בציון "**לא נמצא בבית**". שוב נדחה מועד ההוכחות וזאת לצורך ניסיון נוסף להבאת העד.

ביום 31/10/17 - מועד ההוכחות השלישי הסתבר שהזימון חזר בציון "**לא ידוע במען**".

ב"כ הנאשם טען כי אף על פי שיש בידיו פרטים אין להם דרך לאתרו ועל כן מבקש להעיד את הנאשם, להגיש את המסמכים לבית המשפט ולטעון את טענותיו, בקשתו נתקבלה, לאור הדחיות ודיון ההוכחות נשמע במועד זה.

במסגרת פרשת התביעה הוגש כתב האישום ועליו צילום מספר הרכב וכן תמונות נוספות מוגדלות לעניין מספר רישוי הרכב **1/ת - 3/ת** ובעשותה כך הודיעה המאשימה **אלו עדי**.

במסגרת פרשת ההגנה העיד הנאשם כעד יחיד מטעמו ולטובתו.

בעדותו הראשית- הנאשם העיד לעניין מסמכים שהוצגו לו, שעליהם מוטבע לוגו המציין את השם "**סטוק סנטר**", כי מדובר בעסק פרטי שלו, כאשר המסמכים הללו שייכים לעסק הפרטי שלו וכי ועל גביהם רשם פרטים בכתב ידו- באותם חללים המסומנים בפסים (עמ' 9 ש' 1-4).

העיד, כי מי שחתום על אותם המסמכים הינו אדם בשם יהודה כליפה אשר עבד באותה העת בחברה כעובד שלו וקיבל משכורת מן העסק שלו, עוד הוסיף, כי הרכב אשר נתפס בעדשת המצלמה הוא רכב פורד פוקוס אשר שרת את אותו יהודה כליפה באותה העת (עמ' 9 ש' 6-10).

במסגרת כך, הוגשו המסמכים **1/נ - 4/נ** וזאת אף על פי שהמאשימה התנגדה למסמכים, שכן לטענתה אין דבר הרשום על המסמכים שקושר את הנאשם לאותם המסמכים ועל כן לא ניתן להגישם באמצעותו.

בעניין זה קבעתי כי העד - הנאשם מופיע בפניי, מעיד ומציין, שהלוגו המודפס על גבי המסמכים הוא של החברה - העסק הפרטי אותו הוא מנהל, וכי אף כתב היד אשר מצוי על גבי אותו מסמך **בחלקו שלו**, כך שוודאי ניתן לקבל מסמכים אלו לפחות לגבי אותם החלקים שעליהם העיד (עמ' 9 ש' 23-28).

כמו כן, התקבל התצהיר אשר הנאשם בעצמו הצהיר וחתם בכתב ידו מול עו"ד אשר ערך את המסמך.

בהמשך לעדותו הראשית של הנאשם העיד כי במהלך ניהול העסק היו בין 2 ל-3 כלי רכב הכול לפי מספר הנהגים שהיו, כאשר כל רכב מצוות לנהג ספציפי, אשר הוא חותם על אותו הרכב ועל האחריות לגבי כל הנעשה ברכב (עמ' 10 ש' 11-17).

לעניין הרכב הספציפי טען, כי הנהג, מר כליפה, עבד מספר חודשים בעסק, כאשר היו איתו "לא מעט בעיות" ולאחר כ-3 חודשים הוא סיים את עבודתו (עמ' 10 ש' 18-26).

לעניין מועד תחילת העבודה מציין, כי ברגע שהוא חתם על המסמך אשר הוגש (נ/2 ונ/3) התחיל לעבוד, דהיינו מתאריך 28/7/15 ומפנה לנ/3 שם מצוין מספר הרכב 81-534-62 שזהו הרכב עליו ניתן הדו"ח (עמ' 10 ו-11 ש' 26-32 ו-1-3 בהתאמה).

בחקירה נגדית קצרה, מאשר כי הוא היה בעל העסק והוא היה הבעלים של הרכב במועד בו נרשם הדו"ח מכוח החזקה.

במועד זה סיכמו הצדדים בפני את הראיות בתיק.

ב"כ המאשימה ביקשה להרשיע את הנאשם על פי **חזקת הבעלות** הקבועה בפקודת התעבורה בסעיף 27 ב'. מצביעה כל כך שהמסמכים אשר הועברו לבית משפט הם באיכות קריאה נמוכה. כמו כן טענה כי על אף פי שהמסמכים על פניו שייכים לעסק של הנאשם ואף עליהם מתנוסס כתב ידו, הרי שהחתימה שבה נוטל אותו נהג את האחריות היא לא של הנאשם ועל כן לא הוכחה.

עוד טענה כי אישור קבלת הרכב הוא כללי ואין תאריך סיום. כאשר לא הוצג יומן נסיעות, כשבעיקר הפנתה לעובדה שהנהג בפועל לא התייצב לדיון, כך שלא ניתן להוכיח שהחתימה היא חתימת ידו. מכוח כך ביקשה להרשיע.

ב"כ הנאשם הפנה לעובדה כי המאשימה לא חקרה ולו בשאלה אחת לגבי מסמכים נוספים, לא ביקשה להציג אותם, ולכן אינו מבין את טענתה. בעניין כך טען כי לא הוטח בפני הנאשם אותם החובות אשר המאשימה טוענת להם ועל כן לא יכול היה לענות בעניין זה.

הפנה לפסיקה אשר לטענתו אותם ראיות אשר הגיש לבית המשפט יש בהם כדי לעמוד בנטל ההוכחה לפי מאזן הסתברויות וזאת אף מבלי שהופיע הנהג בפועל.

עוד, מדגיש לעניין הניסיונות לאתר את הנהג בפועל, אך ללא הועיל.

דין והכרעה

לאחר ששמעתי את הנאשם וטיעוני הצדדים, באתי לכלל מסקנה כי הנאשם הצליח לסתור את החזקה הקבועה בחוק, לפחות במאזן ההסתברויות.

המסגרת הנורמאטיבית של חזקת הבעלות, מצוייה בסעיף 27ב(א) לפקודת התעבורה וזו לשונה:

(א) "נעשתה עבירת תעבורה ברכב, רואים את בעל הרכב כאילו הוא נהג ברכב באותה שעה או כאילו העמידו או החנה אותו... , זולת אם הוכיח מי נהג ברכב.. או אם הוכיח למי מסר את החזקה ברכב (להלן- המחזיק) או הוכח שהרכב נלקח ממנו בלי ידיעתו"

חזקה זו, סתירתה על ידי הנאשם, ככל סתירת חזקה אחרת בחוק מחייבת אותו בנטל כבמשפט אזרחי- דהיינו מאזן הסתברויות ואין צורך בהוכחה מעבר לספק סביר (ראה רע"פ 7475/95 מדינת ישראל נ' בן שטרית).

ההגנה טוענת, כי הוכיחה את העברת החזקה במועד הרלוונטי ברמה ובאופן שיש בהם להעביר את אחריותו של הנאשם לאחר ולהפריך את אותה החזקה שבסעיף 27 ב לפקודה.

אין מחלוקת, כי הרכב אשר בבעלות הנאשם נתפס נוהג במהירות כפי שמצוינת בכתב האישום (ת/1 ות/2). אולם מסמכים אשר הוגשו ע"י ההגנה יש בהם בהחלט משום עמידה באותו מאזן הסתברויות ולטעמי אף יותר מכך.

ההגנה הגישה מוצגים כדלקמן:

ב-נ/1 - הוגש תצהיר עליו חתום הנאשם בפני עו"ד עוד קודם ניהול הוכחות, שם מציין כי הוא לא ביצע את העבירה וכי העבירה המיוחסת נעברה על ידי מר יהודה כליפה.

ב-נ/2 - מסמך אשר נושא את הלוגו "סטוק סנטר" שהינו העסק של הנאשם, כך העיד בפני, וכותרת המסמך הינו "אישור קבלת רכב" שם מצוינים פרטי העובד-הנהג- יהודה כליפה המאשר קבלת רכב החברה מסוג פורד פוקוס מספר רישוי 81-534-62 ביום 28/4/15 בשעה 10:00 ואשר נושא חותמת הנחזית להיראות החתימה של אותו עובד.

ב-נ/3 - הצהרת התחייבות הסבת דוחות אף במסמך זה מצוי אותו הלוגו, מצויים הפרטים של הנהג, מר יהודה כליפה, אשר מצהיר, כי הרכב מספר 81-534-62 נלקח לרשותו "מיום 28/4/15 ואילך" וכי הוא מתחייב להופיע בפני בית משפט ו/או לשלם את הקנסות אשר הוטלו עליו במהלך התקופה שבה עובד והרכב אצלו.

בעניין זה אכן לא ברור מהו אותו "ואילך" המצוי בהצהרה, אולם בית המשפט התרשם מהנאשם אשר העיד בפניו, כי הוא דובר אמת ואכן אותו מחזיק ברכב עבד אצלו כ-3 חודשים מאז נלקח הרכב.

ב- נ/4 - צולם רישיון הנהיגה שלטענת הנאשם שייך לנהג כליפה. כבר כאן ניתן לומר שאכן מסמך זה אינו קריא ולא ברור מהם הפרטים שמופיעים ברישיון הנהיגה.

אני ערה לכך, כי מדובר בצבר של ראיות נסיבתיות, אשר יש בהן כדי לקשור שמו של נהג אשר עבד בעסק של הנאשם, שכן העד- הנהג בפועל לא התייצב לדיון.

מאידך, ניתן לקבוע כי כלל ראיות אלו שיש בהן על מנת להוכיח העברת הרכב המדובר, נשוא כתב האישום לאותו הנהג קודם ביצוע העבירה, נטילת אחריות שלו על כל המשתמע מהעברת החזקה ברכב על שמו ובנוסף, עדותו של הנאשם בפניי, כי הנהג עבד תקופה של כ- 3 חודשים עד לפיטוריו, תקופה אשר כוללת את מועד ביצוע העבירה, עדות ברורה, עיקבית, הגיונית שנטועה במסמכים אשר הוצגו, יש בכל אלו לסתור את החזקה (תת"ע 8206-01-13 מדינת ישראל נ' זאב רפאל).

בסופו של דבר וכמצוות החוק ולאור המסמכים אשר הוגשו לי ובנוסף התרשמותו של בית משפט מן הנאשם, מהניסיונות הכנים לאתר את הנהג בפועל, מהופעתו בבית משפט לפחות 3 פעמים לצורך ניהול ההוכחות והעובדה כי תוכנם של המסמכים הם כאלה המעידים כי גרסתו של הנאשם נכונה, מצאתי ליתן אמון מלא לגרסת הנאשם ומשכך הרי בוודאי שהנאשם סתר את אותה חזקה במאזן על פי החוק.

לפיכך אני קובעת כי הנאשם זכאי מחמת הספק.

המזכירות תשלח עותק מהכרעת הדין לצדדים.

זכות ערעור כחוק

ניתנה היום, כ"ו כסלו תשע"ח, 14 דצמבר 2017, בהעדר הצדדים.